

årsagen til det kaos, der er i kriminalforsorgen, skal findes i de strafs kæppler, regeringen har indført. Hr. Helge Adam Møller sagde, at en af årsagerne til, at venterkøen var steget, selvfølgelig også er de her strafs kæppler.

Det synes jeg er dejligt at høre, for det er det, vi har savnet. Vi har savnet fra første dag, vi begyndte at diskutere de her strafs kæppler, at regeringen ville tage konsekvenserne af sin egen politik alvorligt.

Kan vi tage det her som en indrømmelse af, at det har man ikke gjort, og at man, næste gang der kommer noget, er klar til at se mere nøgternt på sammenhængen i den politik, man rent faktisk vedtager i det her Folketing?

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det var to klare spørgsmål. Til det første: Nej. Til det andet: Ja.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 86 af Per Dalggaard (DF), Birthe Rønn Hornbech (V) og Helge Adam Møller (KF) (se side 8460) vedtoges med 51 stemmer (V, DF og KF) mod 45 (S, SF, RV, EL og KD).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 85 af Lissa Mathiasen (S), Anne Baastrup (SF), Elisabeth Arnold (RV), Line Barfod (EL) og Jann Sjørnsen (KD) (se side 8453).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Første behandling af lovforslag nr. L 218: Forslag til lov om bortvisning og beføjelse til at meddele tilhold m.v.

Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 31/3 2004).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Nu skal der være ro, så man kan høre, hvad ordføreren siger.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

Tak, det vil jeg sætte pris på.

Det her er endnu et godt initiativ, som regeringen tager til at bekæmpe vold i hjemmet.

For ikke så længe siden lavede Rockwool Fonden en undersøgelse, der viser et faktisk ret rystende tal. De siger, at mellem 45.000 og 60.000 familier årligt er ramt af vold i familien. Og når man tager 45.000-60.000 familier, skal vi jo i mange tilfælde også gange det antal med to, når vi tænker på børnene, som i den grad virkelig bliver ramt i de tilfælde, hvor der er vold i familien.

Så der er nogle problemer her, som der virkelig er brug for at vi arbejder med og arbejder intenst med. Og der må jeg jo med glæde sande, at regeringen har taget denne her rapport fra Rockwool Fonden alvorligt og virkelig gjort noget.

Både socialministeren og nu justitsministeren har samarbejdet tæt om opgaven med at mindske de her problemer med vold i hjemmet og kommet det i møde, for at gøre noget ved det både med hensyn til en forebyggende indsats og den indsats, vi skal kigge på i det her lovforslag, nemlig at vi også gør noget ved voldsudøveren. Ikke mindst på oplysningssiden har socialministeren lavet en stor oplysningskampagne om vold i hjemmet.

Der har også i forbindelse med oplysningskampagnen været et meget tæt samarbejde med både LOKK og krisecentre for kvinder rundt omkring i landet. Der er udbredt viden til det professionelle team, socialarbejderne rundt omkring, og det er i fuldt sving. Mit indtryk er, når jeg kommer rundt i landet, at det kører på et virkelig professionelt plan, og det går hurtigt med, at man bliver klogere, at man bliver bedre, at man ved, hvad det er, man skal gøre, og hvilken indsats der skal sættes ind med for de her ramte familier.

Der er også iværksat tilbud om rådgivning og behandling af den voldelige mand, og det kører nu i to amter og fem kommuner, og det skal der bestemt arbejdes videre med. Vi skal blive klogere ud fra det, der kører dér, og hele tiden forbedre os, så vi er sikre på, at voldsudøveren også kan få en behandling på sigt og få de til-

bud, der er nødvendige, for at man måske endda også kan sørge for, at i langt de fleste tilfælde kan man holde sammen på familien og få familien til at fungere.

For som jeg startede med at sige, er det børnene, der bliver ramt rigtig hårdt her. Børns højeste ønske – det ved vi jo, når vi taler med børn, der er i de her situationer – er jo at få en familie, der fungerer, og ikke en splittet familie.

Så jeg har stor tiltro til, at det her lykkes, og at vi kommer meget af den vold, der foregår i familien, til livs.

Vi ved også, når Rockwool Fonden siger, at der er mellem 45.000 og 60.000 familier årligt, der er ramt af det her, at der er mange, der går i det skjulte med det. Og det er netop det, der er forfærdeligt. Jeg har lige sagt, hvilke initiativer vi sætter ind med over for det, men samtidig er det sådan, at det her lovforslag, L 218, også hjælper de kvinder, som står i situationen og ikke ved, hvad de skal gøre. De har været dårligt stillet indtil nu, for hvis de har anmeldt deres mand for vold, kunne de rykkes op med rode sammen med børnene og skulle flytte et andet sted hen og forsøge at komme i gang med en helt ny tilværelse.

Der kan man med rette spørge sig selv, om det er rimeligt, at de, der er ofrene, skal flytte. Her tager lovforslaget den positive vinkel på det, at man nu siger, at det er voldsudøveren, vi kan bortvise fra hjemmet. Og den bortvisning kan så ifølge lovforslaget finde sted i op til 4 uger. Dog kan den forlænges i tilfælde, hvor man skønner, at det er nødvendigt, i 4 uger ad gangen.

Det vil give tryghed og ro i familien til at komme videre både i forbindelse med en eventuel efterfølgende skilsmisse og også, hvis der skal sættes behandlinger og andet i værk. Jeg er ikke i tvivl om, at når manden, den voldelige part, bliver fjernet fra hjemmet, går alvoren op for ham, og han er måske mere modtagelig for at lave om på den adfærd, som er til stor skade og gene for resten af familien.

Når den voldelige part skal bortvises fra hjemmet, træffes afgørelsen af politimesteren, og det vil sige, at der også er et ordentligt grundlag at skulle træffe afgørelsen på. Der er også tænkt på, hvordan der kan sættes ind i forhold til forvaltningen i det her forlig. Politimesteren skal give en oplysning videre til socialforvaltningen i hjemkommunen, sådan at de har mulighed for at sætte ind med hjælp over for både hustruen og de eventuelle børn, der er der.

KI. 15.10

Retssikkerheden er der også tænkt på, for at det her ikke kan misbruges. Det kunne man måske godt tænke sig nogle få eksempler på, og så er det jo sådan, at den bortviste har mulighed for at indbringe sin afgørelse for byretten og få beskikket en advokat på normale vilkår, hvilket sikrer, at der heller ikke kan være et stort misbrug, der kan komme til overfladen her, og at kvinder kan misbruge den bedre stilling, de nu får.

Jeg tror heller ikke, det er tilfældet. Jeg tror, når vi kigger på alle de episoder, vi ser i hjemmene, at så er det her med til at give det sidste skub til, at nu lykkes det, og at vi får fat og får bekæmpet vold i hjemmet og dermed også den negative sociale arv.

Morten Bødskov (S):

Socialdemokratiet deler hovedsigtet i lovforslaget. Vi mener også som regeringen, at det skal være muligt at bortvise en voldelig eller truende person fra et fælles hjem for at forhindre yderligere vold i hjemmet.

Vi mener helt grundlæggende, at der er behov for et større fokus på vold i hjemmet. Det er ikke nogen hemmelighed, at vold splitter og ødelægger alt for mange familier i dag. Sandheden er jo også, at det særlig er mange kvinder, der i alt for høj grad er udsat for vold inden for hjemmets fire vægge. 65.000 kvinder, siges det, er udsat for vold inden for hjemmets fire vægge hvert år.

Lovforslaget giver, som det allerede har været fremme, som sagt politiet mulighed for at bortvise en voldelig eller truende person fra det fælles hjem i indtil 4 uger med mulighed for forlængelse i op til 4 uger ad gangen.

Fra Socialdemokratiets side deler vi opfattelsen af, hvilke betingelser der skal gælde, for at bortvisning kan komme på tale. Det centrale bør for os at se være faren for gentagelse af volden i hjemmet. Vi støtter også muligheden for at bortvise personen alene på baggrund af trusler om vold.

Endelig er det fra Socialdemokratiets side også værd at fremhæve muligheden for, at bortvisning også kan ske uden anmodning fra den forurettede. Der er ingen tvivl om, at hvis man skal anmelde en ægtefælle til politiet, så kræver det mod. Og frygten for repressalier må være meget nærliggende. Men også her må det gælde, at indsatsen mod vold ikke kun er et anliggende mellem et offer og en gerningsmand. Den er et

samfundsansliggende, som anklagemyndigheden selvfølgelig skal rejse sag på baggrund af.

Socialdemokratiet mener som sagt, at der er behov for et større fokus på vold i hjemmet. Derfor kvitterede Socialdemokratiet også, da vi sidst havde det her emne til debat i foråret 2002, da Kristendemokraterne havde et forslag til behandling, og vi kvitterer gerne igen. Det er den gang som nu afgørende for Socialdemokratiet, at indsatsen mod vold i hjemmet ses i et bredere perspektiv, for volden har som sagt mange årsager.

I dag gør både frivillige foreninger, politi og andre myndigheder en stor indsats for at bekæmpe volden og ikke mindst dens årsager. Men på trods af den indsats er antallet af volds-tilfælde stadig for stort. Hjælpen til ofrene kan sagtens forbedres, og indsatsen – den samlede indsats – for at hjælpe de voldsramte familier skal mere i fokus.

Vi mener derfor, at hvis man for alvor vil styrke indsatsen for at bekæmpe vold i familien og konsekvenserne heraf, er der behov for, at regeringens lovforslag suppleres med en række forebyggende, behandlende og konfliktløsende tiltag.

Det er udmærket, at regeringen via satspuljemidlerne har fået penge til det forsøgsprojekt i Københavnsområdet, som hedder »Dialog mod vold«. Det er fint, men vi mener, der er behov for mere.

Vi mener, der er behov for at sikre større kapacitet på krisecentrene. Situationen er i dag, at alt for mange kvinder afvises, kapaciteten er for lav. Vi mener, der er behov for at sikre en bedre og mere sammenhængende offerhjælp til voldsramte kvinder. Vi mener, der også skal sikres et bedre behandlingstilbud til de voldsudøvende mænd, og ikke mindst mener vi, at fokus på børnene i familierne bør styrkes. Vi mener, at kommunernes ansvar over for børn i voldsramte familier skal præciseres. Samtidig mener vi, at der fra kommunernes side er behov for en bedre og mere kvalificeret opbakning og støtte, bl.a. psykologhjælp til børn, som er i familier, som er præget af meget vold.

Men som sagt støtter Socialdemokratiet forslaget, som det ligger her. Vi mener, at der er behov for et bredere fokus på, hvordan man løser vold i familien, og med de ord ser Socialdemokratiet frem til en positiv behandling af forslaget i det videre udvalgsarbejde.

Per Dalgaard (DF):

Det har gennem længere tid mellem forskellige partier i Folketinget både på formelt og lidt uformelt plan været drøftet, hvorvidt der var mulighed for at fjerne de voldelige ægtemænd eller samboende, i stedet for, som det oftest sker i dag, at det er den, der bliver slået, som må flygte på et center.

Vi synes, det er fint, at der nu er kommet et forslag om, at det faktisk er den voldelige person, der må forlade det fælles hjem. Dansk Folkeparti har altid kæmpet for, at man mere skulle se på ofrenes velbefindende frem for på den kriminelles. Det, der nu lægges op til fra regeringens side, er derfor helt på linje med, hvad Dansk Folkeparti ønsker.

Vi har tidligere hørt om den østrigske model, hvor netop den voldelige mand fjernes til gavn for den forurettede hustru og børnene i familierne. Nu kommer regeringen så med et forslag, der også i Danmark lægger op til, at det ikke er den voldsramte, der må forlade hjemmet, men den voldsudøvende person. Det finder Dansk Folkeparti er et yderst relevant og godt initiativ.

Både hustruen/samleveren og børnene kan ved den model få tid til at gennemtænke situationen og sammen med den hjælp, der også følger af loven, forhåbentlig få mere tid til at få styr på deres liv og gennemtænke situationen. I op til 4 uger ad gangen kan manden formenes adgang til hjemmet, og yderligere kan tilhold udstedes, dvs. et forbud mod at henvende sig til den forurettede person ved enhver kontakt, brev, e-mail, telefon osv.

Ligeledes kan forbuddet udvides til også at omfatte specificerede geografiske områder, f.eks. i nærheden af hjemmet eller i nærheden af kvindens arbejdsplads eller der, hvor vedkommende eventuelt måtte studere.

Vi kan også støtte, at bortvisning kan ske, selv om der ikke sker en anmeldelse fra den forurettedes side. Her lyder argumentet, at i en presset situation kan den forulempede være følelsesmæssigt ude af balance, og der kan endog være tale om uudtalte repressalier fra den voldelige persons side.

De yderligere nødvendige hensyn, som en sådan lovgivning nødvendigvis må tage til ejerforhold osv., er der også taget højde for i forslaget.

Så alt i alt er det et godt forslag, som Dansk Folkeparti kan støtte.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Nu er det jo sådan, siger indberetningerne fra krisecentrene, at det meget ofte er udenlandske kvinder, der bliver banket af deres danske eller udenlandske mænd, og hvis det her lovforslag bliver vedtaget, hvad meget tyder på, så vil der jo komme nogle udenlandske kvinder, hvis opholdstilladelse kan blive bragt i fare, fordi samlivet ophører på grund af bortvisning af manden. Hvordan stiller Dansk Folkeparti sig til det?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Det er korrekt, at de krisecentre, der findes, måske specielt omkring de større byer, er overbefolket af udenlandske kvinder. Det har jeg med vilje ikke villet nævne, for så var jeg klar over, at så ville fru Elisabeth Arnold straks kaste sig over mig og sige, at nu har Dansk Folkeparti igen noget imod udlændingene. Men kendsgerningen er netop, som fru Elisabeth Arnold siger, at krisecentrene for kvinder er overbefolkede med udenlandske kvinder. Det er en sørgelig kendsgerning.

Hvordan det så forholder sig med hensyn til opholdstilladelse for sådan en kvinde, som ikke måtte have det, kan jeg ikke svare på nu. Det må et nærmere udredningsarbejde vise, for jeg er helt overbevist om, at det nok ikke er en generel regel, der kan tages fat i der, men at man må tage et individuelt hensyn.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil godt tage hr. Per Dalgaard på ordet og så prøve at bore videre i det under udvalgsarbejdet. Jeg kan forstå på hr. Per Dalgaard, at han har forståelse for, at der kan ligge et særligt problem for udenlandske kvinder, som kan miste deres opholdstilladelse, hvis manden bliver fjernet fra hjemmet på grundlag af denne lov, som hr. Per Dalgaard jo støtter.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Fru Elisabeth Arnold har ret i, at der er mange problemer i forbindelse med udlændinge her i landet, som har specielle måder at agere på og opføre sig på i forhold til det, vi i almindelighed betragter som rimeligt og normalt, men det må vi jo løse hen ad vejen og step by step.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det glæder mig da, hvis Dansk Folkeparti nu vil til at se på, hvad man kan gøre for ofrene. Det er jo i modstrid med, hvordan Dansk Folkeparti hidtil har forholdt sig, når vi er kommet med forslag, der forbedrede forholdene for ofrene, så det glæder mig meget, at Dansk Folkeparti vil til at se på ofrene:

Kl. 15.20

Med hensyn til de udenlandske kvinder vil jeg derfor gerne høre, om hr. Per Dalgaard, når han siger, at man skal tage individuelle hensyn, vil holde fast i det synspunkt og altså mener, at de kvinder, der bliver udsat for at blive tævet af deres mand, ikke skal have den ekstra straf, oven i at de er blevet tævet, at de så bliver sendt ud af landet, men at man faktisk skal lave en individuel vurdering og tage udgangspunkt i hensynet til ofrene. Er det er det, hr. Per Dalgaard giver udtryk for her?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg vil først og fremmest lige anholde det ud-sagn, at Dansk Folkeparti nu vil til at tage hensyn til ofrene, som om det ikke er noget, der altid har ligget os voldsomt på sinde. Vi er i øvrigt også nogle gange, måske specielt fra oppositionens side, blevet klandret, at vi kører os voldsomt meget for ofrene. Der har jo været og er et hav af tiltag i forbindelse med kriminelle, som bliver sat i fængsel. Der er et helt batteri af sociale ydelser af den ene eller den anden art og eksperter, der bliver stillet til rådighed, hvorimod det ofte er ofrene, som ikke får gavn af nogle tiltag.

Igen for at komme tilbage til det konkrete med hensyn til udenlandske kvinder, som kan risikere måske at få deres opholdstilladelse ind-draget eller blive smidt ud af landet, fordi manden bliver fjernet fra hjemmet: Jeg ved ikke, om det forholder sig sådan. Jeg vil sige igen, at der ikke kan laves nogen generel regel lige præcis på dette område. Den situation må man kigge på individuelt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Nu har der været gentagne gange, hvor Dansk Folkeparti har været med til at skære ned på hjælpen til ofre og har stemt imod forbedringer for ofre. Men lad nu det ligge.

Hvad angår de udenlandske kvinder, er det en kendsgerning, at de risikerer at blive smidt ud af landet. Og derfor vil jeg gerne høre, om hr. Per Dalgaard, når han siger, der skal tages individuelle hensyn, er enig i, at når danske mænd henter kvinder hertil og gennemtæver dem, skal de kvinder, der er ofre for det her, ikke lide den ekstra straf at blive sendt ud af landet. Der skal man faktisk, i stedet for lave en generel regel om, at de bliver sendt ud, lave en individuel vurdering af, om de skal have lov til at blive i landet, så de, med udgangspunkt i at man skal tage hensyn til ofre, ikke både bliver straffet ved at blive gennemtævet af manden og så ekstra bliver straffet ved at blive sendt ud af landet, men faktisk får mulighed for at blive i Danmark.

Vil hr. Per Dalgaard være med til at tage det individuelle hensyn til ofrene?

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Nu forstår jeg, hvor det er, fru Line Barfod vil hen. Fru Line Barfod taler udelukkende om de tilfælde, hvor en dansk mand har hentet en kvinde i udlandet, og at det så kan give et problem, hvis manden bliver fjernet fra hjemmet. Er det 70 pct. af de kvinder, der findes på krisecentrene i det københavnske område, der er af udenlandsk afstamning? Af de 70 pct. vil jeg gætte på, at 90 pct. også har en udenlandsk mand, så det er dér, det største problem ligger. Og om de så risikerer at blive smidt ud af landet, fordi de bliver fjernet fra deres mand, kan jeg tvivle på. Det ved jeg faktisk ikke.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Per Dalgaard, om han er opmærksom på, at der sådan lidt blandes æbler og pærer nu, fordi der jo rent faktisk lige har været en debat i salen omkring det her emne. Jeg kan ikke engang huske helt bestemt, hvad det var for et beslutningsforslag, der var kommet, men vi arbejder i hvert fald intenst med tingene i Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik.

Tilfældet er rent faktisk, at af de 219 sager, der har været anmeldt om vold, hvor der har været en person med anden etnisk herkomst som baggrund, er de 147 blevet sendt tilbage, men der er faktisk stadig væk en tredjedel, der så alligevel har fået et opholdsgrundlag her, fordi man har skønnet, at det ikke var muligt at sende dem

hjem til en værdig tilværelse. Jeg vil godt lige høre, om hr. Per Dalgaard er opmærksom på, at man blander tingene lidt her i det her lovforslag nu.

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Nej, det har jeg ikke været opmærksom på. Jeg har åbenbart ikke været til stede i forbindelse med den debat. Det er, sådan som det fremtræder, ikke mit område, så der har jeg ikke været til stede. Og det bekræfter jo så egentlig, at det problem, som fru Line Barfod åbenbart nævner som stort, nok ikke er så stort alligevel, men at det, der hvor der er sket en hjemsendelse, er velbegrundet.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Nu er det ikke korrekt, når fru Irene Simonsen siger, at vi blander æbler og pærer. Det, det drejer sig om i det her lovforslag, er, at en kvinde udsættes for vold, og at samlivet skal ophæves. Manden bliver bortvist.

Det betyder så, medmindre der sker andet, at vi kan risikere, at den kvinde, der er blevet importeret til Danmark af en dansk mand, eller at den kvinde, der i øvrigt er blevet familiesammenført med en udenlandsk mand, kan risikere sin opholdstilladelse.

Derfor synes jeg, vi skal holde fast i, hvad hr. Per Dalgaard sagde til at begynde med, nemlig at det er et konkret problem, som vi skal se på i udvalget. Det var jeg meget glad for at hr. Per Dalgaard sagde, og vi fastholder den diskussion i Retsudvalget også.

Kl. 15.25

(Kort bemærkning).

Per Dalgaard (DF):

Jeg har ikke spor imod, at vi ser på sagerne. Det er jo på den måde, vi får lavet god lovgivning. Hvad resultatet så vil blive, er jo noget andet. Det kan meget vel være, at det skal være, som det er i dag. Det kan godt være, der skal ændres lidt. Det vil jeg ikke sige noget om eller mene noget om lige nu.

Jeg mener, at der så åbenbart skal nogle flere informationer til, inden vi kan komme frem til en eller anden generel ting om det her.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Helge Adam Møller som ordfører.

Helge Adam Møller (KF):

Jeg skal ikke gøre så mange bemærkninger til det her lovforslag, for der tegner sig jo, kan jeg høre, et rimelig bredt flertal i Folketinget for at vedtage det, og det synes jeg er godt.

Det er jo en tanke, der vel opstod for en 4-5-6 år siden. Det var vel dér, jeg hørte om den første gang, den såkaldte Østrigsmode, og umiddelbart tænkte jeg: Det bliver svært at lave, men hvor er det rigtigt, fordi princippet om, at hvis en mand – og det er det jo desværre normalt – banker sin kone eller kæreste, og konsekvensen så er, at den, det så går ud over ud over bankene, nemlig konen og de 2-3 børn, må flygte og tage hen på et krisecenter, mens manden sidder og glæder sig i lejligheden med benene oppe i sofaen og stadig væk kan se tv og sove i sin egen seng, er forkert. Det er jo lidt urimeligt, at det er voldsmanden, der belønnes, og at det er offeret, der har de største problemer.

Derfor synes jeg, det er rigtigt, at vi vender tingene på hovedet og siger, at den absolutte hovedregel må være, at det selvfølgelig er manden, der må forlade hjemmet, og konen og børnene eller kæresten og børnene må blive boende dér, og så får manden altså i første omgang et tilhold på op til 4 uger, hvor han ikke kan komme der.

Det bedste er jo selvfølgelig, at man finder en mindelig ordning, men i første omgang synes jeg, det er rigtigt, at det er manden, altså voldsmanden, der fjernes, og det er hovedideen i forslaget. Der kan være nogle detaljer, og dem er vi meget villige til at se på i Retsudvalget, men selve hovedideen med forslaget er god og rigtig, og derfor kan vi støtte det.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Anne Baastrup som ordfører.

Anne Baastrup (SF):

Det her lovforslag har vi jo diskuteret i Folketingssalen igennem adskillige år. Jeg husker det, som om det var Kristeligt Folkeparti, senere Kristendemokraterne, der oprindeligt kom med forslaget på baggrund af en østrigsk model, og derfor var det også godt, at vi her for et års tid siden fik nedsat et udvalg til at overveje, hvad det egentlig er, der ligger i den østrigske model. Har vi problemer med grundlovens bestemmelser om ejendomsrettens ukrænkelighed? Har vi problemer med bopæl osv.?

Jeg oplever, at de problemstillinger, der var i udvalget, som de forskellige ordførere undervejs med de skiftende beslutningsforslag, som

Kristeligt Folkeparti, Kristendemokraterne, kom med, hvorefter flertallet så barslede med et lovforslag, som ministeren så stort set overtog, var velovervejede og belyste emnet grundigt. Vi har fået belyst de forskellige temaer.

Det, der så selvfølgelig står tilbage, er at analysere de forskellige høringssvar, og der er det jo interessant, hvad Advokatrådet siger, idet de jo gør opmærksom på § 1, nr. 1, sidste punktum, hvor man kan sige, at man måske går lidt for langt. Jeg har bemærket Justitsministeriets argumentation for, at man alligevel fastholder, at det blot er, hvis man har opført sig på en måde, der i øvrigt indebærer en trussel om vold mod et medlem af husstanden, men man har jo ikke gjort noget ulovligt.

Der er et problem dér, som jeg synes vi skal diskutere i Retsudvalget.

Det, vi så også skal forholde os til i Retsudvalget, er: Hvad gør vi ved de mænd, vi smider ud? Der skal vi jo have sikkerhed for, at vi får udviklet en kapacitet, således at der kommer behandlingstilbud til mændene, så de kan lære at lade være med at slå.

Vi skal også overveje, hvordan vi kan få brugt de 130 overfaldsalarmer, som ministeren fik gæftet penge til her for et års tid siden. Jeg er godt klar over, at de tal, der var for et halvt år siden, ikke helt svarede til de tal, der rent faktisk var det korrekte. Der blev brugt flere overfaldsalarmer end det, overskrifterne i aviserne gik på, men ikke desto mindre er det jo ikke samtlige overfaldsalarmer, der bruges. Man kunne også godt forestille sig, at man ikke skal slås for meget som kvinde, før man kan få tilbudt en overfaldsalarmer, for forudsætningen for, at politiet rent faktisk kan komme ud og hjælpe en, er jo, at politiet kan fås fat på.

Kl. 15.30

Men vi synes i SF, at det er en ordentlig og sober måde, som vores fælles diskussion gennem mange år nu munder ud i. Jeg tror nok, vi skal have en teknisk gennemgang og en diskussion med embedsmænd og eventuelt udvalgsmedlemmerne også i Retsudvalgets behandling, for der er nok ingen tvivl om, at vi i og for sig alle sammen synes, det ville være en rigtig god idé, hvis loven kunne træde i kraft den 1. juli 2004, men vi har ikke så forfærdelig mange arbejdsdage tilbage, og hvis vi først skal til at skrive spørgsmålene og besvare dem skriftligt osv., kan tiden altså gå, og man kan blive en helt nervøs formand.

Derfor skal vi prøve at få det her lovforslag så hurtigt som muligt igennem på den grundige måde. Det er en ny lovgivning; det er nytænkning i dansk ret. Men vi må prøve på en eller anden måde at få det gjort via en teknisk gennemgang og diskussioner med udvalgsmedlemmerne. Men SF støtter.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Fru Elisabeth Arnold som ordfører.

Elisabeth Arnold (RV):

Også Det Radikale Venstre støtter det her lovforslag. Der er jo tale om et bebudet og ventet lovforslag, som er kulminationen på en diskussion, vi har haft gennem flere år, startet af Kristendemokraterne for nogle år tilbage, hvor man prøvede at få inspiration fra den såkaldte Østrigsmodel, hvor en voldelig part i en familie kan bortvises fra sit hjem. Det er jo en oplagt idé at få, at det er den voldelige part, der skal væk fra hjemmet, og ikke at det er sådan, at resten af familien, offeret eller ofrene i største hast må søge til krisecenteret.

Indvendingerne imod ordningen har især gået på det grundlovsmæssige, og det er selvfølgelig heller ikke uvæsentligt. Bestemmelserne om både ejendomsretten og boligens ukrænkelighed kan være trådt for nær. De gode spørgsmål har været: Kan man bortvise en person fra dennes egen bolig, som vedkommende måske endda ejer? Svaret er ifølge det her lovforslag ja, hvis det er midlertidigt, og hvis hensynet til husstanden tilsiger det.

Det kan godt være, at vi må ende med at få et par retssager, som går længere op i systemet, men jeg synes i hvert fald, det er forsøget værd at tage hensyn til husstanden og hensyn til ofrene ved på denne måde at sige, at det er voldsmanden, der skal ud, og ikke ofrene, der er nødt til at flygte over hals og hoved.

For Det Radikale Venstre er det et forslag, vi med meget stor glæde støtter. Vi har blot ét problem, og det er problemet, som jeg har nævnt tidligere til Dansk Folkepartis ordfører i forbindelse med en bortvisning fra hjemmet af en voldelig part. Hvis samlivet kommer til ophør, fordi den voldelige person bliver bortvist, betyder det så, at den tilbageværende hustru, som måske er udlænding og har en opholdstilladelse, som er betinget af et samliv, kan få problemer med sin opholdstilladelse?

Det kan godt være, at der slet ikke er noget problem. Det kan være, de eksisterende regler

allerede tager højde for det. Så skal vi bare have det bekræftet via et spørgsmål og et svar i udvalget, og så vil det selvfølgelig indgå i vores overvejelser. Men det er det eneste problem, vi rigtig har med lovforslaget, nemlig at der ikke er gjort rede for, hvordan en opholdstilladelse kan blive påvirket af en bortvisning af en voldelig part fra hjemmet.

Så støtte fra Det Radikale Venstres side.

Line Barfod (EL):

Også Enhedslisten synes, det er positivt, at vi nu får et forslag, der kan forbedre forholdene for dem, der bliver udsat for vold, og måske også kan være med til at ændre på holdningen til vold i hjemmet i større omfang. Vi mener, det er meget vigtigt, at vi fortsætter arbejdet med at sikre, at vold i hjemmet bliver betragtet som mindst lige så alvorligt som vold, der bliver begået uden for hjemmet.

Det er, synes vi, positivt, at man begynder at se på, at det ikke er ofret for vold, der skal flygte ud af hjemmet, at det ikke er kvinden eller de få tilfælde, hvor det er manden, det går ud over, der skal tage børnene under armen og løbe sin vej.

Vi synes især, at det, når man ser på det fra et børneperspektiv, er utrolig positivt, hvis det kan lykkes, at børnene kan blive i deres hjem og i deres vante omgivelser i stedet for at skulle flytte på krisecenter.

Vi har så nogle forskellige ting, vi gerne vil have afklaret. Og så vil vi gerne understrege det, der også fremgår af høringsvarene, bl.a. fra Socialrådgiverforeningen, om, at det er vigtigt, når man nu vil gøre noget for at sikre, at kvinderne og børnene kan blive i hjemmet i denne her kritesituation, at der så er nogen, der kan rykke ud. Og den viden, der er nødvendig i den situation, om, hvad der skal til for at hjælpe, har man altså ikke som almindelig sagsbehandler i socialforvaltningen.

Kl. 15.35

Derfor er det vigtigt at prøve at se på, hvordan vi kan sikre, at den viden bliver opbygget, og at der kommer nogle ud og tager sig af bl.a. de børn, som kan synes, at det er meget voldsomt, at politiet kommer og henter far, og som måske inden da har set, hvordan mor er blevet gennemtævet osv. Her må vi altså se på, hvad vi kan gøre for at sikre, at den viden bliver opsamlet hos nogle specialister, og at der er de fornødne ressourcer til at rykke ud, så kommunerne

ikke nedprioriterer det her arbejde i den meget trængte økonomiske situation, de har.

Det understreges også af høringssvarene fra Videns- og Formidlingscenter for Socialt Udsatte, Landsorganisationen af Kvindekrisecentre, Joan-Søstrene, Dannerhuset, hvor vigtigt det er, at vi ikke nøjes med at lave reglerne om, så politiet kan bortvise dem, men at vi også sikrer, at den fornødne sociale opfølgning er til stede. Det kan vi altså ikke regne med at den er fra socialforvaltningens side, plus at der er problemet med, at hvis det er socialforvaltningen, risikerer vi, at man klientgør de her kvinder i stedet for det, som vi ønsker, nemlig at sikre langt bedre muligheder for, at de kan komme videre i livet.

Som enkelte andre ordførere har været inde på, mener vi også, det er vigtigt at afsætte flere ressourcer til at sikre, at mændene kommer i behandling, så de ikke bare flytter videre til et nyt forhold eller efter nogen tid vender tilbage og så fortsætter mønsteret og volden. Derfor er det altså utrolig vigtigt, at vi kommer i gang med noget behandling og lærer dem nogle andre adfærdsmønstre.

Så er der, som vi har været lidt inde på under debatten, og som fru Elisabeth Arnold nævnte, spørgsmålet om de udenlandske kvinder, at de ikke skal risikere at miste deres opholdstilladelse, fordi samlivet bliver afbrudt.

Der er også, som det også er peget på i nogle af høringssvarene, spørgsmålet om betingelserne for bortvisning, hvor man altså udvider det, så det ikke kun sker, hvis der er begået noget kriminelt, men at man også kan bortvise manden, hvis der er en opførsel, som kan opfattes som en trussel om vold.

Det er meget vidtgående, og når man så samtidig ikke har sat nogen ressourcer af overhovedet til at uddanne det personale, der skal tage sig af de her konflikter, bliver det altså meget svært at se, hvordan de skal vurdere, om der er en, der har optrådt på en måde, som om han vil stikke en flad, eller hvad man ellers kunne forestille sig, og derfor skal bortvises. Det er en stor udvidelse, man laver her, at det ikke kun er, hvis der er vold eller trusler om grov vold. Så vil jeg gerne have afklaret nærmere under udvalgsarbejdet, hvad man egentlig forestiller sig rent praktisk.

Så mener vi altså, at det er nødvendigt, at der bliver lavet noget godt vejledningsmateriale, både til de politifolk, der skal tage sig af situationen, som jeg var inde på tidligere, og til dem, der skal tage sig af det sociale, samt noget mate-

riale til den, der får lov at blive i hjemmet, og til den, der bliver bortvist, som på en enkel måde forklarer, hvad det her indebærer, og hvad der skal foregå.

Vi vil også gerne, at vi prøvede at se på, hvad man gør i forhold til samvær med børnene. Når nu den ene bliver bortvist fra hjemmet, hvad gør vi så for at finde ud af, om der skal være samvær, og hvordan samværet skal foregå osv. Det synes vi ville være rart at kunne komme nærmere ind på under udvalgsarbejdet.

I udgangspunktet er vi altså positive over for forslaget.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så er det hr. Jann Sjørnsen som ordfører.

Jann Sjørnsen (KD):

På mange måder er det en glædens dag for Kristendemokraterne, og det er det ikke mindst på grund af det lovforslag, som regeringen her har fremsat, som jo har en klar tråd tilbage til det beslutningsforslag, B 20, som det daværende Kristeligt Folkeparti fremsatte for Folketinget den 11. december 2001, et beslutningsforslag om tiltag mod vold i familien.

Det var et forslag, som baserede sig på den såkaldte Østrigsmodel om bortvisning af en voldelig part fra hjemmet, et forslag, som fik en forholdsvis positiv behandling og modtagelse her i Folketinget, om end der på det tidspunkt ikke var flertal for, at det blev gennemført, hvorefter der blev sat et udvalgsarbejde i gang for nøjere at undersøge den såkaldte Østrigsmodel og konsekvenserne af at indføre noget tilsvarende her i Danmark.

Det er det, som nu alt i alt har ført til L 218, og det giver jo sig selv med det, jeg allerede har sagt, at Kristendemokraterne selvfølgelig er meget positive over for det fremsatte lovforslag, som i store træk svarer til det, som vi selv havde fremme i vores beslutningsforslag nr. B 20 fra 2001.

Det er utrolig vigtigt, at voldsofferet ikke får en dobbeltstraf ved at skulle flygte fra eget hjem som konsekvens af den vold, der er sket i hjemmet, men at voldsofferet får ret til sikkerhed, beskyttelse og støtte i eget hjem, sådan som lovforslaget også lægger op til.

Kl. 15.40

Skal det ske, er det selvfølgelig også utrolig vigtigt, at den hjælp og støtte, der skal gives, også bliver givet. Dels af de kommunale myndigheder i form af socialrådgivere, som kan ryk-

ke ud og hjælpe både kvinder, som der jo oftest er tale om, og deres børn, dels ved, at det politi, som i første omgang kommer ind i billedet, har den nødvendige uddannelsesmæssige baggrund for at kunne varetage den opgave, som ikke mindst for børnene mange gange vil kunne opleves som brutalt.

Det er også vigtigt, som vi ser det, at voldsofferet og -manden ikke lades i stikken, og at bortvisning ikke bare fører til bortgang til et nyt og måske voldeligt parforhold, men at det reelt fører til, at man også får nogle andre perspektiver på tilværelsen og får hjælp i den situation, som vedkommende er i, sådan som det sker i Østrig gennem de såkaldte interventionscentre eller via flere krisecentre og så især for mænd herhjemme.

Her kan man godt være lidt betænkelig, især hvis man skal foretage en sammenligning mellem det oprindelige beslutningsforslag, som Kristeligt Folkeparti fremsatte, og så det lovforslag, vi har til behandling her i dag, idet lovforslaget jo overhovedet ikke har nogen økonomiske konsekvenser. Det fremgår klart af lovforslaget og bemærkningerne hertil, at lovforslaget ingen økonomiske konsekvenser har.

Det betyder, at vi uanset den glæde over lovforslaget, som jeg udtrykte indledningsvis, må sige, at vi bliver nødt til i forbindelse med udvalgsarbejdet at tilsikre de nødvendige tiltag, der skal til fra salsrådsgiveres side, fra politiets side, og at vi ikke bare lader voldsmænd, som det jo typisk er, gå bort, om jeg så må sige, ikke i bogstavelig forstand, men gå deres egen vej, eller hvad de vil, men at vi sætter ind med massiv støtte.

Det kommer altså til at koste noget, hvis det for alvor skal batte noget. Ellers opnår vi ikke det, som kunne være de meget positive intentioner ved lovforslaget her, som der også var i vores eget beslutningsforslag i sin tid, og som de har oplevet i Østrig i forbindelse med den model, de har der.

Vi er selvfølgelig absolut positive over for forslaget og kan støtte det, men jeg vil sige, at glæden for alvor bliver stor, hvis vi også kan se, at de nødvendige ressourcer bliver tilført, så det ikke blot bliver et forslag af symbolsk karakter, men at det også får et reelt indhold, som især kan hjælpe de kvinder og børn, som i dag bliver ofre for vold i eget hjem, men så det også bliver en hjælp til de voldsmænd, som efterfølgende har brug for hjælp.

Så vil jeg også godt sige, at vi synes, det er vigtigt at få afklaret den problemstilling, som også flere ordførere har peget på, om de udenlandske kvinders ophold her i landet, såfremt det er deres voldelige ægtefælle eller samlever, som bliver bortvist, og hvad der så måtte ske med dem. Det er et af de spørgsmål, som vi må have afklaret. Ligesom de mange udmærkede høringssvar i øvrigt til Strafferetsplejeudvalgets betænkning giver anledning til flere spørgsmål, som vi vil bore i under udvalgsarbejdet.

Vi er som sagt positive over for lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Der var kun en enkelt ting, der ligesom undrede mig lidt med det alligevel borgerlige sindelag, som hr. Jann Sjørnsen indeholder i hvert fald store elementer af. Hr. Jann Sjørnsen var meget betænkelig ved, at man kunne gennemføre noget godt og positivt, som faktisk ikke behøver at koste flere penge. Det synes jeg snarere er glædeligt.

Jeg erkender da blankt, at det her selvfølgelig på nogle områder er en opgave til politiet og de sociale myndigheder, men vi har jo dog trods alt et politi, der snart kommer op på over 11.000 mand, og som lige har fået tilført 400-500 ekstra stillinger, og vi har et socialt væsen, som har et budget på lidt over 100 mia. kr. og snesevis af tusinde ansatte.

Kan hr. Jann Sjørnsen slet ikke forestille sig, at man inden for et stort offentlige system, som løser tusindvis af forskellige opgaver, ved at prioritere, fordi nogle opgaver bliver mindre vigtige og andre vokser, og det her er et af dem, siger, at man omdirigerer ressourcerne eller prioriterer lidt anderledes, så de snesevis af tusinde, vi nu har ansat i socialvæsenet, eller de 11.000 politibetjente kan løse det, uden at vi automatisk behøver at sige, at det koster 17 mio. kr. ekstra?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KD):

Det er absolut ikke min principielle opfattelse i den del af mit sind, som er borgerlig, eller hvad det måtte være, at gode forslag og initiativer, som skal gennemføres, absolut skal koste penge. Det vil jeg godt sige helt klart. Det kan bl.a. ske ved omprioriteringer, eller ved at det så rent faktisk ikke koster noget.

Men lige præcis i det her tilfælde må jeg sige, at jeg ikke er enig med hr. Helge Adam Møller i, at det ikke nødvendigvis behøver koste noget i

forhold til de omprioriteringer, der skal gøres på det sociale område.

Kl. 15.45

Jeg tror nok, hvad politiet angår, at den meruddannelse, der skal gives, kan klares inden for de eksisterende rammer. Der, hvor jeg mener, at forslaget helt klart halter, og hvor der i dag ikke er økonomisk dækning til den indsats, som er nødvendig, hvis det her for alvor skal give noget, er især i forhold til den indsats, der er nødvendig over for voldsmændene, bl.a. i form af flere krisecentre for mænd, eller hvad det måtte være, som der er en klar mangel på også i dag, og i forhold til den opgave, som skal varetages af bl.a. socialforvaltningen, de kommunale socialrådgivere. Det tror jeg ikke på at der er dækning til i dag, hvis det her for alvor skal prioriteres.

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg er meget glad for, at samtlige partier i dette Folketing har valgt en positiv indfaldsvinkel til det her lovforslag.

Der er ingen tvivl om, at det er en tragedie, hver gang man oplever vold i familien. Det er en tragedie for den ægtefælle, der bliver ramt af volden, og for børnene, men selvfølgelig også for familien samlet set, hvis det viser sig, at familien til sidst må opløses på grund af problemer, som den voldelige ægtefælle måtte have, som der ikke findes en løsning på.

Lovforslaget forsøger jo, som flere har været inde på, at sikre, at vi fra samfundets side stiller os på offerets side og sikrer, at den person, der har været udsat for vold, og børnene kan få lov at forblive i de vante, trygge rammer, hvorimod voldsmanden vil blive bortvist og kunne komme på et passende opholdssted, således at familien har en mulighed for med hjælp fra de sociale myndigheder at se, om der er en mulighed for at finde en løsning på de voldsproblemer, der er i familien.

Jeg vil gerne her under førstebehandlingen af lovforslaget forsøge at sætte fokus på problemstillinger, som flere af ordførerne har været inde på. Den ene drejer sig om, at det her forslag ikke er et forslag, der først og fremmest tilsigter kun at løse den situation, at der er nogen, der akut er udsat for et voldeligt overgreb eller akut er udsat for en trussel. Bortvisningen skulle gerne række videre end det, så man ikke bare løser de problemer, der er her og nu, men rent faktisk sikrer sig, at familien i samarbejde med de socia-

le myndigheder eventuelt via behandling og andet kommer ud af den situation, den er i.

Jeg tror nemlig, at fru Irene Simonsen har meget ret i, at for mange familier drejer det sig ikke om at få fjernet den voldelige ægtefælle, altså fjernet personen og så aldrig se vedkommende mere. Langt de fleste børn og ægtefæller vil meget gerne have, at familien finder sammen igen og kommer til at leve et liv uden vold. I de tilfælde er det selvfølgelig vores opgave at sikre, at der er de nødvendige tilbud, så man kan komme til at leve på normal vis igen uden brug af vold.

Sådan er det langtfra i alle tilfælde, og nogle gange ender det også med skilsmisse eller i de tilfælde, hvor man ikke er gift, med, at man flytter fra hinanden. Her er det jo positivt, hvis man har sikret sig bl.a. gennem det her lovforslag, at både ægtefælle og børn ikke er udsat for vold gentagne gange, før man kan sørge for, at den voldelige ægtefælle bliver bortvist fra hjemmet.

Socialdemokratiet var inde på, hvad vi kan gøre ud over det projekt, der allerede er iværksat, »Dialog mod vold«, det behandlingstilbud, der i dag dækker Københavnsområdet, og hr. Jann Sjursen var også inde på det her i sidste runde. Hvad vi så gør?

Jeg vil gerne tilkendegive, at det er regeringens intention, at det skal være landsdækkende, for jeg tror, at det er helt afgørende, hvis det her ikke blot skal være sådan en akut brandslukning i de familier, der har et voldsproblem, men at man vælger en helhedsorienteret indgang til det og sikrer, at ikke kun den voldelige ægtefælle, men også hele familien bliver involveret i det senere forløb.

Fru Line Barfod var også lidt inde på, at det er vigtigt, at man ikke stigmatiserer den person, der har begået volden, så det bliver vanskeligt både for den ægtefælle, der har været udsat for vold, og for børnene overhovedet at få et familieliv til at hænge sammen igen. Derfor tror jeg faktisk på, at lige præcis »Dialog mod vold« vil være velegnet til at blive gjort landsdækkende, så man får en helhedsorienteret indsats på området.

Flere af ordførerne har været inde på det eneste punkt i lovgivningen, hvor man sådan går lidt ud over de bestemmelser, som i dag gælder, altså den beskedne udvidelse, der er i forhold til de strafbare trusler, der i dag er omfattet af § 266. Her medvirker jeg selvfølgelig gerne til, at vi under udvalgsbehandlingen får præciseret, hvordan denne paragraf og udvidelsen af mu-

ligheden for at benytte trusler til en bortvisning finder anvendelse.

Kl. 15.50

Jeg tror, vi alle sammen er enige om, at det ikke vil være hensigtsmæssigt, hvis vi laver en ganske god, sammenhængende lov, men indirekte opbygger den sådan, at personer skal være udsat for psykiske trusler i ganske lang tid med det, det kan have til følge, før der er en mulighed for, at bortvisning kan finde sted. På den anden side skal der naturligvis også være et proportionalitetsprincip. En trussel ved aftensbordet, hvis man er utilfreds med maden eller støjniveauet for øvrigt i familien, og siger: Åh, jeg ville ønske, jeg kunne gøre et eller andet – det skal selvfølgelig ikke medføre en bortvisning. Der skal være balance i tingene, og det dyrker vi gerne under udvalgsbehandlingen. Men jeg synes, at den måde, vi har formuleret lovforslaget på, er den rigtige, og et flertal har jo også lagt op til, at der skal findes den rigtige balance i sagen, så vi sikrer, at folk ikke lider unødigt, men at vi heller ikke går for skrap til værks.

Flere ordførere, nok især hr. Jann Sjursen her til sidst, har været inde på, om der er tilstrækkeligt med tilbud til rådighed, ikke mindst tilstrækkeligt med krisecentre. Der er det at sige til det, at jeg ikke kan stå her og sige, at den hellige grav er vel forvaret og alle problemer løst, inden lovforslaget overhovedet er vedtaget, men meningen er jo, at når lovforslaget kommer til at virke, er det ikke kvinder og børn, der skal flytte på krisecentrene. De får lov til at blive i hjemmet, og det betyder forhåbentlig, at der bliver ledige krisecentre, der kan omdannes til en anden type centre, som er beregnet for de voldelige ægtefæller. Det er i hvert fald det, der er intentionen, men det er selvfølgelig klart, at vi skal i tæt dialog med Socialministeriet og sikre os, at den del af lovforslaget kommer til at virke i praksis. Vi medvirker naturligvis også gerne til, at det kan blive uddybet under udvalgsbehandlingen.

Som sagt er regeringens indfaldsvinkel til spørgsmålet, at det ikke blot drejer sig om at få fjernet den bortviste ægtefælle fra hjemmet i x antal uger, for det er jo ikke nok i sig selv. Det er kun en stakket frist, hvis man ikke sørger for at få gjort et eller andet, enten at få den voldelige ægtefælle ud af den voldelige adfærd eller på anden måde sikre, at de sociale myndigheder får taget hånd om situationen. Derom tror jeg sådan set ikke der er nogen som helst politisk uenighed, men vi medvirker gerne til at få besvaret de spørgsmål, der måtte være.

Det sidste, jeg vil tage op her under førstebehandlingen, er et af de spørgsmål, som omhandler integrationsministerens område, altså spørgsmålet om udlændingelovgivning og udenlandske kvinders opholdstilladelse. Det ligger simpelt hen uden for mit fagområde, men vi må jo forsøge under udvalgsbehandlingen at stille de spørgsmål, der måtte være, til integrationsministeren. Jeg er blevet gjort bekendt med, at der i Integrationsudvalget foregår et arbejde, som vistnok har en vis form for relation til den problemstilling, som er rejst her i dag.

Jeg takker Folketingets partier for de positive tilkendegivelser, og vi medvirker gerne, også med teknisk bistand, til et møde i Retsudvalget, så der bliver mulighed for udvalgets medlemmer til at spørge til de mere tekniske dele af lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KD):

Jeg vil gerne takke ministeren, især for åbenheden over for at vurdere ikke bare de økonomiske konsekvenser af forslaget – det er selvfølgelig altid noget at gribe fat i, når det drejer sig om penge – men også at få forslaget til at hænge sammen, så vi netop får den helhedsorienterede indsats, som jeg også fornemmer at justitsministeren mener vi skal have.

Jeg synes, det er utrolig vigtigt, at ministeren i hvert fald her ved førstebehandlingen viser den imødekommenhed at ville se på spørgsmålet om, hvorvidt der også kommer de tilbud, der skal være til de voldsmænd, som man kan sige er en del af forslaget, lige så vel som det skal vurderes, om der er ressourcer nok til de kvinder og især børn, som nu får hjælp og beskyttelse med lovforslaget. Jeg vil bare afslutningsvis sige tak for det klare tilsagn, som kom fra ministeren.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Ministeren. Intet svar? Så takker jeg ministeren.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det var en tilkendegivelse.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Så siger jeg ekstra tak til ministeren.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Retsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Første behandling af lovforslag nr. L 220: Forslag til lov om visse forbrugeraftaler og om ændring af lov om forsikringsaftaler og lov om beskatningen af pensionsordninger m.v.
Af justitsministeren (Lene Espersen).
(Fremsat 31/3 2004).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Kl. 15.55

Birthe Rønn Hornbech (V):

Vi har haft en meget lang forespørgselsdebat, der unægtelig var meget mere politisk end teknisk. Til gengæld er det lovforslag, vi nu skal førstebehandle, ret så teknisk.

Jeg har lyttet mig til, at der måske er nogle i Retsudvalget, som gerne vil have en teknisk gennemgang, når vi når til udvalgsarbejdet. Jeg vil gerne sige, at det medvirker vi gerne til, for lovforslaget er jo meget sammensat, som det fremgik af opremsningen fra Folketingets formand, og sine steder er det meget teknisk. Vi får travlt den næste måned i Retsudvalget.

Lovforslaget drejer sig bl.a. om at opfylde et EF-direktiv og i den forbindelse forbedre forbrugernes stilling. Der er tale om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser, hvor det bliver pligtigt for den erhvervsdrivende at give en række oplysninger og således styrke retsstillingen for køberne eller forbrugeren. Der bliver indført regler om fortrydelse, og de regler, der er på et andet område, nemlig forsikringsområdet, bibeholdes.

Det, der navnlig har givet anledning til diskussion af mere politisk karakter, også i hørings svarene, er spørgsmålet om den uanmodede personlige henvendelse til forbrugerne på deres bopæl. Der er ikke enighed i hørings svarene. Der er nogle, der er imod, at man ophæver de

undtagelser, der har været i forbindelse med den personlige henvendelse, men ministerens bud er, at man nu ophæver alle undtagelserne, når der er tale om direkte henvendelse på bopælen.

Jeg vil godt sige, at det er Venstres folketingsgruppe meget enig i. Det er ikke sikkert, vi ville have haft de store indvendinger, men vi er i hvert fald nogle stykker i Venstres folketingsgruppe, der gerne havde set, at undtagelserne også blev ophævet, når det drejer sig om telefonisk henvendelse. Men vi har bemærket, at der både i lovforslagets bemærkninger og i bemærkningerne i fremsættelsestalen er kippet lidt med flaget og gjort opmærksom på, at nu skal de erhvervsdrivende være omhyggelige med at overholde de regler, der er med hensyn til oplysningspligt. Det vil vi også holde øje med, og i den forbindelse skal jeg også gøre de forbrugere, der måtte sidde og lytte, opmærksom på, at der jo er regler om, at man kan frabede sig disse henvendelser på forhånd, hvis man ikke bryder sig om dem.

Vi kan alt i alt støtte forslaget, sådan som det ser ud nu, og vi er indstillet på både grundigt, nøjsommeligt og hurtigt udvalgsarbejde.

Frode Sørensen (S):

Justitsministeren afgav den 16. februar 2004 en betænkning om modernisering af lov om forbruger aftaler, der vel også er kendt som dørsalgsløven, og nu skal der gennemføres et EF-direktiv i samme anledning.

Ministeren foreslår at indføre en pligt for den erhvervsdrivende ved fjernsalg af finansielle ydelser til at give forbrugeren en række oplysninger om den indgåede aftale, og dertil kommer et forslag om at give forbrugeren ret til inden 2 uger at fortryde en sådan aftale. Jeg vil gerne sige, at det er vi i Socialdemokratiet helt enige i.

Ministeren foreslår også at indsætte regler i direktivet, der har med forsikring at gøre, i forsikringsaftaleloven, mens direktivets regler vedrørende andre finansielle tjenesteydelser foreslås indsat i en ny forbruger aftalelov. Umiddelbart lyder det jo udmærket, men skulle der være nogle finter i det, må vi se på dem under udvalgsarbejdet. Forsikringsområdet er allerede i dag kendetegnet ved visse typer af fortrydelsesret. Ministeren ønsker at føre den eksisterende ordning om fortrydelsesret ved forbrugerforsikringer videre, og det synes vi egentlig også er ganske udmærket.